

PERIÒDICH SATIRIC,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS ÒNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

M. KUPFER-BERGER.

Trepitja bè l' escenari,
tè una figura arrogant,
es discreta y elegant
y, cantant, sembla un canari.

PALLA CARLISTA.

BARCELONA, per tenir de tot, fins tè periòdichs carlistas, qu' en certas diadas del any, com per exemple, la festa de Sant Carlos, acostuman à desfermar-se, causant verdaders estragos en lo camp més ó menos florit de la literatura.

Enguany se 'n ha dut la palma *Lo Bram de la patria* (*), que per festejar à sa manera la festivitad del seu amo y senyor, divendres de la senmana passada va despenjarse ab un número extraordinari de vuyt planas, que n' hi ha per llogarhi cadiras, com en

las iglesias los días de festa solemne.

Pero deixemnos de preàmbuls y aném al grà... per més que no siga grà, sinó palla, lo que abunda en la menjadora dels carlins.

Ocupa la primera plana del periòdich ó lo que siga, un retrato y una biografia de don Carlos de Borbón.

(*) Aixís es conegut generalment, per mes qu' ell pretén anomenarse *Lo crit de la patria*, cert periòdich tant burro, que basta mirar la cabessera per convèncerse'n. Figura en ella un oficial carllí que tè las dos mans ocupadas: mentres ab l' esquerra sosté una bandera, ab la dreta fa acció de rampinyar alguna cosa. Porta publicats 215 números y no s' ha adonat encare de aquesta brometa del dibuixant.

Respecte al retrato no dirém sino que 'ns ha sorprès molt que 'l rey del As d' aros ara últimament se deixi creixe 'l tupé fent la competència á n' en Sagasta. ¿Qué deurá ser?... ¿Capritxos de alguna húngara?...

En quan á la biografia es deliciosa y fins digna de un' auca de redolins.

L' amo de la carcunderia porta la friolera de onze noms de pila, entre 'ls quals los de Joseph, Quirse, ¡Miquell y fins lo de Maria dels Dolors, qu' es lo segon en ordre dels que varen posarli al durlo á batejar. De manera que si algun dia algú li diu *Lolita*, no té dret á incomodarse.

Va neixe 'l 30 de mars de 1848, en la major miseria, tant que sa mare rebé de limosna 'ls bolquers per abrigarlo. Com s' ho ha fet després per viure ab tot regalo, no tenint ofici ni benefici, es cosa que 'l biógrafo s' ha descuidat de dirho.

Lo que sí diu es que desde petit va demostrar un caràcter *ardent*, sent molt aficionat á *montar* y buscant sempre las bestias més esquerpas; y qu' estudiá llatí, geografia, historia y *táctica*.... militar. Al any 1858 lo Papa Pío IX va donarli una bofetada y no va tornars' hi. Després passá 'l temps dihent:—«¡Qu' es hermós ser espanyoll!» y á l' any 72, per demostrar son amor al fills d' Espanya, va encendre la més horrible de las guerres-civils, de la qual, segons *Lo Bram de la patria*, se 'n recordarán sempre «'ls lliberals per sas vergonyosas derrotas, los carlistas per sas increíbles victorias.»

A pesar de las quals va tenir qu' escapar ab la qua entre camas, y actualment se dedica á correr mon.

Fins aquí la biografia.

Segueix una dedicatoria ab lletres grossas y negras, casi com las del *Narro*, perque al senyor á qui va dirigida, no li siga tant difícil confegirla.

A continuació un article humoristich titolat *¡Visca la Pepa!* 's queixa de la falta de llibertat que 's nota avuy dia, cosa que als verdaders carlistas que no 'n volen gens, hauria de tenirlos sense cap classe de cuidado.

L' article tercer titolat: «*Recordansas de gloria. — Pomell de flors ofert á D. Carlos, en lo jorn del seu sant*» suscrit per un tal *Llorens Carrasco PRIM* (¡un Prim carlista!) es un atentat contra la gramática, contra l' historia y contra 'l sentit comú, perpetrat ab premeditació y alevosia. ¡Amigo! ¡bè 's venja aquest Prim dels fusellaments de Montalegre, ordenats per l' altre Prim!.. Pero la infelís gramática es una víctima innocent que no conspira, ni 's tira á la montanya... Ja se sab. En mans dels carlins, sempre ha de pagar lo just pèl pecador.

Després de dos ó tres articles més, sense such ni sustancia, que hem de passar de llarch, per no feros pesats, lo *Bram de la patria* reproduheix... ¿qué dirían?

¡La profecia de Sant Vicens Ferrer! Aquella profecia, que antiguament corria en romansos impresos en paper groch, verdader trenca-clocas per la gent palurda y gamarussa y calumnia evident llansada á la memoria de un sant varò, que segons fama reunia á un gran talent una poderosa eloqüencia. Si Sant Vicens Ferrer hagués pronunciat la serie de disbarats y ximplesas que 'ls carlins li atribuheixen, s' hauria posat al nivell del Noy de Tona. Jutjin vostés mateixos:

«Vindrà un temps que ningú no l' haurá vist fins ara,

plorarà la Iglesia. las viudas s' alsarán pegantse als pits y no trobarán consol, etc., etc.

»Pero la tristesa se convertirá en goig, el Rey dels Reys, el Senyor dels Senyors, tot ho purificará y renovarà; la Fransa ab son orgull serà del tot abatuda; lo seu Príncep, ¡ay, ay, ay! que si los bandos lo veyesen se aterrarian; ¡Oh Miquelets! ¡oh Catalans! la casa santa, las vostras y totas las de Espanya previndréu y disposaréu la Justicia, los dias no distarán; están ja á las portas, veureu un senyal y no 'l coneixeréu; pero advertiu, que en aquell temps las donas vestirán com los homens, y se portarán á son gust y llicenciosament; los homens vestirán vilment com las donas, etc., etc.»

De tot aquest galimatias l' únich que crech entendre es l' últim párrafo. Ja hi ha homes que portan faldillas com las donas: los capellans.

Y ara, si son amables, podrán acompanyarme á donar una volteta pèls camps florits de la poesia carlista.

Primer modelo de *Lo Bram de la patria*:

«Un tal LOPEZ tot sol y UN ALTRE LOPEZ
Son Jutjes del Certamen;
L' un, es llicenciat en Menjar sopes;
L' altre, en Llevor de Canem.»

¡López y sopes!... ¡Certamen y Cánem!... Se necessita tenir orelles de... de... de... carlí per trobar armonia en aquestas consonancias. Aixó no son consonants: son xisclets d' íntegros y mestissos agafantse pèls cabells.

Aném seguint.

¿Desitjan coneixe una poesia carco-evolucionista? Aquí tenen la titulada «*A la gran comunió carlista*», en la qual s' hi llegeix la següent estrofa:

«Per empunyar l' espasa-lo braç ja no s' emplea,
Tingám fe en l' esdevindre-la causa n' es de Deu,
Avuy les grans batalles-sols les guanya l' idea
La nostra idea es santa...-¡germans! donchs prediquém.»

¿Volen ara una poesia guerrera? Escoltin la següent passada de la que dú 'l títol de *Los Sagristans*:

«Ells ab faixas y galons,
nosaltres sols ab sotanas;
ells ab fusells y canons,
nosaltres ab las campanas;
ja que se alsa nostra gent
nosaltres ab las dos mans
garaninch garaninch
toquéu tots á somatén
ja que tots som sagristans.»

¿En qué quedém? ¿Pensan guanyar ab l' idea ó ab lo petróleo? ¿Per medi del púlpit ó de la barricada? ¿Qué saben ells, infelissos!...

Mirin si están lluny d' oscas, que en unas ratllas curtas tituladas *Cantars de un rossinyol* (qu' entre paréntesis, lo mateix pot ser un aucell que un rossinyol de obrir portas tancadas), se tracta de la missió providencial del héroe del As d' Oros.

Figúrinse si se li ha girat feyna al pobre minyó:

«Després que del mal
Lliurarà á la Espanya,
Com un llám del cel
Brillarà sa espasa
Passejant triufant
Per Fransa é Italia.
De trista presó
Lliurarà al Rey-Papa;
Llegítim dará
Un rey á la Fransa;
Y cobert de llors
Seguirá sa marxa
Retornant á Deu
Lo qu' era del diable.»

Un retall de la poesia «*Hassanyas dels liberals.*»

«Ja os donará 'l cástich
Deu Nostre Senyor;
Per las vostras culpas
No hi haurá perdó;
Puig cegat teniu
Vostre enteniment.
Sufriréu per sempre
Un cruel torment.»

Se coneix que aquesta estrofa va anarse'n á la montanya ab en Savalls, tenint la desgracia de que li clavessen una bala al últim vers. Desde llavors aquest vers ha quedat coix per tota la vida.

La musa castellana surt també bárbarament atropellada de las mans dels redactors del *Bram*.

Hi ha un *Diálogo carlista* que val todas las pesetas.

Lo recomaném als catedràtics dels seminaris conciliars, perque 'l citin com á modelo als alumnos de Retórica y Poética.

El. «Niña hermosa Catalana,
Cara bella, linda flor;
¿Quién pudiera suplicarte
Ser tu amante pescador?
Préstame niña, tu amor,
Y dame luego tu mano,
Que si me dices que no
Me tienes muerto á tu lado.

Ella. Al que tomara mi mano
Le entregaré el corazón;
Pero ha de seguir la causa
De D. Carlos de Borbón.

El. Me compraré unas polainas,
Y una chaqueta encarnada,
Para gusto así poder dar (¡Apretá!)
A mi rubita adorada.

Ella. Cuando todas te verán
Con tal traje uniformado,
Dirán, que eres el más guapo
Del ejército navarro.

El. Yo me despido de tí
Hasta que tengamos paz,
Y entonces nos uniremos
Por no separarnos más.
En la corte viviremos
Muy venturosos los dos...
Dame la mano rubita,
Que va el último á Dios.»

Firma aquest trabucasso *El conde de la Esperanza*.

Lo canonje Collell podrá ser tan mestis com vulgan, pero es un verdader poeta, honra de la literatura catalana. Aixó ho sab tothom menos los redactors del *Bram*, que ab l' atreviment de l' ignorancia han posat la pota sobre la magnífica inspiració *La cansó del Miquelet*, contentantla ab la més xocarrera de las parodias:

Aixís, per exemple, diu lo canonje Collell:

«Ben cordada l' espartenya
y 'l trabuch prenyat de plom,
barretina y faja noves
y á la butxaca vint sous,
me 'n aní de casa meva
un matí á punta de sol.
La mare llagrimjava,
mon avi feya 'l cor fort,
les germanes me abrasaven
y 'l pare penjat al coll,
me digué: «ta sanch es meva.
fill, jadeu!
ans que cobart te vull mort.»

Y ells responen ab los següents brams:

«Bèn folrada la careta
d' un través de dit de plom
sense modos ni vergonya
y 'ls escúpols al fogó,
deixí mon partit polítich
un matí á dos cuarts de nou.
Mos amichs llagrimjavan;
en Sala feya 'l cort fort:
els mestissos m' abressaren,
y en Pidal penjat al coll;
me digué: «tens bona idea;
noy, ¡avant!
ans que carlí te vull mort.»

Continua lo canonje Collell:

«Avall, donchs, avall com l' ayga
per camins y corriols;
era la primera volta
que sortia á veure mon.
Les hosteleres me 'n deyan:
«Deu te guarde y l' ángel bo,»
des la finestra les noyes:
«galán, jove, bona sort,»
y 'ls traginers que encontrava
me 'n deyan: «brau segador,
«endevant y feune feyna,
¡llamp de Deu!
que 'l blat grogueja per tot.»

Y ells continuan bramant:

«¡Avant, donchs, com en Zorrilla
per estafas y traicions;
era la primera volta
que anava á pescar turró.
Les cantineres me 'n deyan:
«¡japa noy; ataca fort!»
les mestisses, ab salero:
«tan mateix ne fa més goig»
y 'ls compadres qu' encontrava
me 'n deyan «¡ja ho veus, minyó;
¡Aquí hi tenim l' OLLA GROSSA;
noy ¡avant!
fins que' estigas com un bot.»

Nou estrofas tè *La cansó del Miquelet*; nou estrofas la parodia del *Bram*. Y todas per l' istil ó pitjor que las copiadas. No s' ha escrit may res tant ordinari, y que demostrí més falta de respecte á la literatura y als hàbits talar del poeta.

Pero anéu á parlar de respectes á aquesta faramalla. Hi ha familias que per celebrar una diada matan gallina, pollastre, capó, conill ó anyell; los carlins per celebrar la diada del seu amo y senyor, al menos han de matar canonje.

Fins los llibres sagrats surten de las sévas mans plens de inmundicia. Hi ha en lo citat número una parodia del *Dies iræ*, que diguin vostés mateixos si no sembla 'l desahogo de un capellá carlí fart de castanyas la nit de Tot-sans.

«Dies iræ, dies illa,
quando sonet campanilla,
quam nom tanget *Ruc'o-Rilla*.
¡Quantus tremor est futurus,
quando CARLES sit venturus
omnes p' llos lanzaturus!»

Y aixís va seguint, sempre ab lo mateix llenguatge sacrilech y tabernari.

¡Y cuidado que segons tinchen tés los periódichs carlistas, se someten á la previa censura eclesiástica!... ¿Es possible qu' en las oficinas episcopals hajan deixat passar aquesta monstruositat?

Sería cosa de no acabar may si tinguésem de anar senyalant las transgressions contra la literatura, contra la decencia y contra 'l sentit comú de qu' están empedradas las vuit planas ab que

Lo bram de la patria celebra y commemora la diada de San Carlos.

Tractantse de carlins, no sè si es preferible veurels manejar lo trabuch ó la ploma, perque, la veritat, quan s' entussiasman casi fan tantas desgracias derramant tinta com derramant sanch.

¡Trista condició la de la pobra Espanya, condemnada á no poderse lliurar ó bè de fieras ó bè de burros!

P. DEL O.

ENTRETENIMENT.

SONET (IMPROVISAT.)

—¡Lo diari! —¡LA ESQUELLA! ¡La Campana!
 —¿Senyor, vol que l' hi porti? —Escolti nena
 ¿vol dirme com se diu? —¡Uix! ¡poca pena!
 —¡Mistos senyor, cerillas! ¿Qui 'n demana?
 —¡Demá las Cubas vench! ¡ningú m' afana!
 —¡Ojo, ojo, señores! —¡Xooo Morena!
 —¡Vaig tenir un aplauso, en cada escena!
 —¡Pues Gutierrez te digó que es galana!
 —¿Encare 'm vè al derrera? —¡Es plata fina!
 —Lo parlu (1) ja l' hi tinch. —¡Ja 'n passa alguna!
 —¡L' última hora! ¡Els sucesos! —¡Qu' ets monona!
 —¡Me han robat lo rellotje! —¡Corre vina!

Paraulas que hi cullit, una per una
 en la Rambla del Mitj de Barcelona.

JOSEPH M.ª CODOLOSA.

TUTTI CONTENTI.

Ella 's diu María, ell se diu Joseph, fa tres anys que son casats y viuen... com Joseph y María.

No han tingut la sórt—ó la desgracia, que aixó encara está en dupte—de tenir cap fill; pero la bondat d' ella y 'l carinyo d' ell supleixen en part aquesta falta—ó sobra,—mantenint en lo niu domèstich un calor sempre igual y una tranquilidat inalterable.

Enemichs tots dos de la comedia qu' enclou lo tracte social y las exigencias de la vida moderna, han sapigut viure sols y felissos, ab aquella calma tan poética y que tan satisfá á las ánimas puras y sensibles.

Están bè ab tothom, mantenen relacions—encara que superficials—ab vehins y parents; pero ni las demostracions que d' ells reben los entran molt endins de las orelles, ni l' afecte ab que aparentan pagar aquestas demostracions los passa de las dents en avall.

Ab tot, com l' aïslament absolut es poch menos que impossible, en Joseph no ha pogut ni volgut trencar la santa y antigua amistat que l' uneix ab en Ramon.

En Ramon es, pues, l' únich home ó més ben dit, l' única persona que tè entrada á casa de 'n Joseph: molts los tenen fins per germans.

No ho son; pero poch se 'n hi falta.

En Ramon es de la mateixa edat que 'l seu amich, lo coneix desde la infancia y 's pot dir que may s' ha separat d' ell.

Ab ell va compartir los dolors y alegrías de la

primera edat; ab ell va compartir los jochs y xi-barris de l' adolescencia; ab ell va compartir las calaveradas de la juventut y ab ell comparteix avuy....

Pero, no 'ns precipitém: aixó mereix capítol apart.

En Joseph es fora de casa: la pobra María broda prop del vetllador y l' amich inseparable del matrimoni li fa companyia.

Sembla que sostenen una conversa molt animada: ella está una mica pàlida y ell tè un posat més serio que de costum.

—Créume—diu ella—no 'ns fihém de las apariencias: lo mèu marit sospita alguna cosa, n' estich segura, seguríssima.

—Pero ¿en qué 't fundas?

—En una pila de cosas. Lo veig molt pensatiu, 'm fa unas preguntas que may m' havia fet y—aixó es lo que més m' inquieta—hi observat que registra molt sovint los calaixos del mèu armari, com si busqués alguna cosa.

—¿Que guardas per ventura cap carta mèva?

—No; totas las cremo tan bon punt las he llegidas.

—Pues no tinguis por de res. Tal vegada lo que tú t' has pensat observar no es més que efecte de la tèva intranquilidat. Procura mimarlo forsa, sigas més amable que may y 'l temps se cuydará de desvaneixe las sèvas sospitas, si es que realment existeixen.

—¿Vols dir?

—Sí, colomet mèu, sí, ja veurás com tot anirà bè.—

Ell extén los brassos, ella l' imita y....

Aném per un altre capítol.

Aquell mateix vespre, quan lo matrimoni acaba de sopar, en Ramon arriba com de costum per passar la vetlla en companyia dels seus bons amichs.

Se posan á parlar de política y diuen mal del govern, del ajuntament y de las demás autoritats, fumant cigarrillos y bebent de tan en tan alguna copeta.

—María—diu de sopte en Joseph, veyent que la sèva dona balanceja 'l cap—vésten á dormir. ¡Si t' estás cayent de son!—

En Joseph pronuncia aquestas paraulas ab un tó tan extrany, entre súplica y ordre, que la pobra senyora s' aixeca casi immediatament, saluda y desapareix en las habitacions interiors.

—¡Gracias á Deu!—exclama 'l marit després d' un llarch silenci—ara estém sols: hem de parlar seriament—

En Ramon sent com una especie de turbació; pero logra dominarse desseguida.

—¡Y aixó! —pregunta—¿qué hi ha de nou?

—¿Qué? No fassis lo desentès; ja pots suposarho.

En Ramon pert lo món de vista, creyent que tot s' ha descubert.

—Pero, parla, explicat—diu fent un esforç y procurant en va dissimular.

—¿No has sigut sempre 'l mèu amich?

—Y ho soch y ho seré tota la vida.

—Pues poch honor fas á la nostra amistat.

—Pero ¿per qué? No comprench lo sentit de las tèvas paraulas.

—Si 'm fossis amich, com dius, no passaria lo que aquí está passant.

—¡Y ara!

—La mèva dona m' enganya...—

(1) Rellotje, en calò.

En Ramon està ja á punt de desmayarse.

—La mèva dona m' enganya—repeteix en Joseph—y tú, l' únich amich que tinch, l' únich home de qui creya poder fiarme, en lloch de posarme sobre avis, en compte de ajudarme, dissimulas y fas com qui no sab de qué 't parlo.

—¿Jo?

—Sí, tú. ¿No has observat res?

—Res absolutament—murmura en Ramon veient desviarse la espasa que creya tenir sobre 'l seu cap.

—¿M' ho juras?

—T' ho juro

—Pues escolta. Estich convenut de que ella m' enganya. Ab quí, no ho sè; pero conto ab tú per descobrirho. ¿Promets ajudarme?

—Ab tota l' ànima: no solzament ho prometo, sino que vull que ho deixis tot per mí. Si hi ha alguna cosa, ho averiguaré y si no hi ha res m' obligo á tranquilisarte. ¿Quinas probas tens de lo que dius?

—Cap: únicament sospitas y síntomas. Hi observat qu' es més amable que avants, l' he sentida somiar y dir cosas extranyas y á més l' he vista cremar papers molt sovint.

—Ja 'n tinch prou: estigas tranquil y confia en mí

—No esperava de tú altra cosa.—

..

Del ardor ab que en Ramon se posa á fer las sèvas investigacions, no cal parlarne. Tot se reduheix á donar instruccions á la María y á gosar ab més tranquilitat que may de la sèva magnífica situació.

Pochs dias després de la confidencia que hem relatat, los dos amichs tenen una entrevista.

—¿Qué hi ha?—pregunta en Joseph.

—Que mereixes una albarda. Los papers que la María crema, son uns fulls preparats que perfuman l' habitació, los somnis intranquils que li has observat y l' excès d' amor que ara t' ha semblat sospitós, obeheix tot á una causa que t' omplirà de goig...

—¡Digas!

—Obeheix á que aviat serás pare....

—¿De veras?

—Tot lo que t' he dit es la pura veritat.—

Los dos amichs s' abrassan, l' alegría renaix en lo semblant del marit, y desde aquell moment la María y en Joseph viuhèn més que may com Joseph y María.

A. MARCH.

—¿L' Almanach de la Campana?
—Senyora, no puch servir-la: si no hi ha cap entranch, sortirà dintre pochos dias.

UN CONFLICTE.

Y del més serios.

Se tracta *nada* menos que de las caixas de mort.

Las corrents modernas han invadit aquest renglò, y ara com ara 'ls fabricants d' *arxius* fúnebres personals s' están estirant los cabells per veure qui s' emporta la palma... y 'ls morts.

¿Quinas caixas son las més bonas? ¿las de metall? ¿las de fusta? ¿las nacionals? ¿las extranjeras?

—Las caixas de fusta no valen res y costan molt,—diuhèn los inteligents;—en cambi d' un atahut de metall n' hi ha per tota la vida.

—Y vesteix molt més—anyadeix un altre.

—Pero bè—replica un tercer — ¿que tè que veure que durin ó no durin? Un cop s' ha verificat l' enterrament, ja s' ha acabat tot.

—Encara hi ha un altra cosa;—respon un economista funerari—las caixas metálicas resultan

caríssimas.

—¡Si precisament diu qu' es al revès!

—¡Ya! ¿que n' ha comprat alguna vosté?

—No senyor, ni ganas.—

Com la passió de partit y d' escola 's fica per tot, lo conflicte actual revesteix també un caracter especial desde el moment que 'l proteccionisme hi pren cartas.

—Encara que 'ns las donguessin de franch—diuhèn los adalits del treball nacional no podém aceptar caixas de mort extranjeras. ¿No som proteccionistas?

—Si; pero tot tè 'l seu límit: aixó ja es portar lo proteccionisme més enllá de la tomba.

—Fins al infern l' hem d' introduhir. Si 'ls diables no gastan carbó de pedra de Sant Joan de las Abadesas, lo qu' es jo no 'm deixo cremar.

—Fará santament.—

A última hora 'ls fabricants de caixas de guardar *caudals* mortuoris se las han enfiladas pèl cantó dels remitits en los diaris.

L' un diu que l' altre serveix malament y car; l' altre replica que l' un va per explotar al públich; y 'l públich se queda tot estupèctate, asombrantse de que á las sèvas bar! as se vingui á discutir de quina manera se l' ha d' enterrar.

Los comentaris son tremendos.

—¡Vaya unás polémicas!—diuhèn molts—¡que callin y que 'ns deixin morir tranquilament!

—Si massa m' empipan—exclama un plaga—ordeno en lo mèu testament que m' enterrin dins d' un sarrió.

—Jo faré un' altra cosa—cria un admirador de 'n Rius y Taulet—deixaré manat que 'm dissequin y 'm regalin al musseo Martorell.—

La qüestió segueix, y Dèu sab de quina manera acabarà.

Las competències son terribles y quan dos industrials se posan en pugna, son capassos de fer qualsevol atrocitat.

Per ara diu que ja han comensat à rebaixar los preus: pero *aixó es res*, com deya en Tony Grice.

Jo encara confio veure un anunci per aquest istil.

—«Cajas fúnebres gratis. Al que se muera se le regalará un ataud, una caja de cigarros y un billete de loteria.»

De totes maneres, á mi 'm sembla que ja que las caixas han de servir pèls morts, los morts son los únichs que poden resoldre lo conflicte, declarant quinas son més bonas, cómodas y duraderas. Que 's fassi una votació y la majoria decidirá.

—Y ara ¿cóm vol que votin los morts?

—¿Cóm? ¿Que s' arreglin! ¿No votan á favor de tal ó qual concejal? Donchs també poden votar á favor de tal ó qual sistema de caixas.

MATÍAS BONAFÉ.

MONEDA DE L' HISTORIA.

Rabadamanan XXVIII, shá de Persia, cridá un día á un dels més alts funcionaris del país encarregantli una estadística nominal de tots los imbécils de la nació.

Després de alguns mesos de feyna, 'l funcionari presentá la llista, al cap de la qual hi figurava 'l nom dei soberá.

—Hola, exclamá Rabadamanan, qu' estava de filis: ¿Me dirás perque 'm colocas en lo primer lloch de la llista dels imbécils?

—Perque Vostra Majestat ha tingut la imprevisió de fer guanyar molts quartos als extrangers, los quals ja no 's deixarán veure may més en lo país.

—Escolta ¿y si tornavan?

—En aquest cas borraría 'l nom de vostra majestat, inscribinthi 'ls dels vostres favorescuts.

Narcís Serra, lo xispejant autor cómic à qui coneix tothom per sas notables produccions y per sas agudesas genials, estava sense un quarto y divent una pila de mesos de dispesa.

Un día crida á la dispesera y li diu:

—Patrona, 'm sembla que ha arribat l' hora de que passém comptes. Vegi quan li dech.

La dispesera tota contenta:—

Aquí t'è la nota, noranta sis duros. En Serra passa 'ls ulls pèl document y diu:

—Escolti t'è quatre duros?

—Si senyor, tinga, respon entre-gántlos'hi.

Narcís Serra ficantse 'ls á la butxaca:

—Apuntils al compte y serán cent duros rodons.

Barbés, lo patriota francés, de qui fa poch s' ha inaugurat l' estàtua á Carcassona, estava condemnat á mort. Una manifestació d' estudiants demanava 'l perdó. Una sèva germana s' ajonellava als péus de la duquesa de Orleans, plorant á llágrima viva.

Tot inútil. Per lograr alguna cosa, era menester que 'l reo polítich donguès alguna prova de arrepeniment.

Lo director de la presó, ahont se trobava en capella, tractava de convénc'el.

—«No 'us conservéu per vos, li deya, conservéuvos per consagrar l' existencia al triunfo de la vostra causa.»

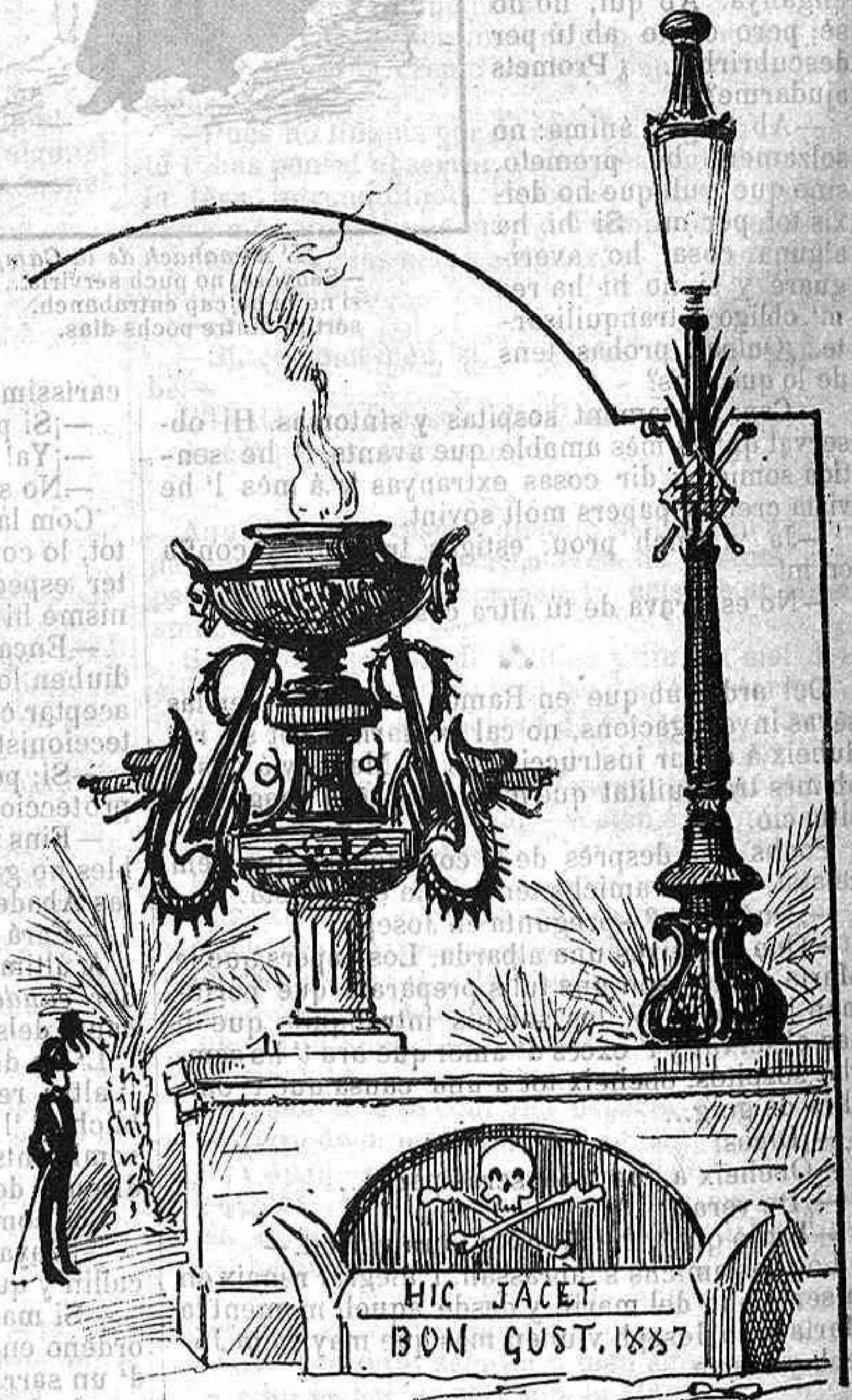
Y Barbés li responia:

—«A la mèva causa la serveixo millor cent vegadas morint per ella, que vivint.»

Y després afegia:

—«Desenganyéuvos, la Providencia no 's posá may del costat dels cobarts.»

LA FUNERARIA MUNICIPAL.

ADORNOS PERA CEMENTIRIS, ENTERROS Y FUNERALS.

Dipòsit: Passeig de Colon.

Administració: Plassa de Sant Jaume, núm. 1.

L' últim xiste de Rabelais.

Estava als últims de la seva vida, y cinch ó sis metjes rodejavan lo seu llit, examinantlo ab interès, á fi de celebrar una consulta.

Rabelais procurá incorporarse y digué:

—Senyors meus, féume un favor..... Deixeume morir de mort natural.

III TRENTA RATLLAS!!!

FANTASIA NOCTURNA.

¡Ab forsa esclati ma febroza pensa
rompent las cordas de ma débil liral
¡Tambè! ¡ay! estalli ma mortal angúnia
deixantme, en alas de la fantasía,
intrépit remontarme, fins l' altura
del ideal que busquéu tots los *artistas*.

Aixís cridava, presa de la rabia
en fosquíssima nit, quan no podia
(per més que feya, colossals esforços)
arribá á escriurer... una sola línea.

Jo prou la ploma manejan lleugera
feya correr per sobre las *cuartillas*;
pero al poch rato, lo papè esquinsava,
ó bè esborrava tot lo que escribia...

¡Válgam Déu! quin apuro, entre mí deya,
y tornava de nou, á la poesia
que tractava de fer, afegint lletras,
y més paraulas... que tampoch servían.

—¡Está vist! ¡Está vist! llavors exclamo:
—Las Mussas declarantse en rebeldía,
crüels me negan al Parnás l' entrada
y aixís tambè, sa protecció divina...

Mes jo tinch de lograr, com Espronceda
lo que *acaricia la esperanza impla*...
Y ab furia tanta un altre cop comenso
que fins vaig témer, s' acabés la tinta.

Pero de prompte observo ¡cosa extranya!
que sens dir res de nou, sembla mentida!
acabava d' escriure *¡¡trenta ratllas!!!*
ab aquesta, s' entén, ¿eh? ¡quí ho diria!

J. LAMBERT.

PRINCIPAL.

Préstame tu mujer, es una comedia nova sobre un tema molt vell y gastat. Es alló tant repetit de un nebot que viu de una petita pensió que li passa un seu oncle ausent, y que per seguir disfrutantla ha de fingir qu' está casat. A lo millor de la broma, l' oncle, inopinadament, anuncia la seva arribada y l' atribulat nebot, obligat á presentarli la senyora, ha d' armar un embolich de mil diables per sortir del pás, fins que després de una serie d' equívocs y contratemps, acaba per descobrirse l' enredo y l' oncle perdona al nebot y cau lo teló.

Aixó mateix passa en *El padrón municipal*, y per cert que aquesta obra té molt més bona sombra que la titulada *Préstame tu mujer*, la qual va fer riure, sí, perque aquestas tramas en lo teatro resultan sempre graciosas; pero la veritat siga dita, no 's distingeix molt ni pèl seu mé-

rit literari, ni per las sevas condicions escénicas.

L' execució, en cambi, sortí molt ajustada.

Los incasables es una joguina graciosíssima. Si no m' enganyo l' idea de aquesta producció pertany al escriptor francés *Labiche*, un dels autors més fecundos y més ingeniosos d' Europa. Las sevas obras están totas empedradas de situaciones cómicas, y en la seva hisenda acostuman á anar á espigolar sovint los autors de poca iniciativa.

En honor del de *Los incasables*, que ignoro qui es, déu dirse si per cas, que ha fet un arreglo notable en tots conceptes. Totas las escenas tenen un relléu extraordinari; lo diálech es natural y fácil; lo llenguatge molt corrent y propi de las taulas. Desde 'l principi al final, lo públich riu sempre y riu ab rahò. En l' execució sobresurten las Sras. Gambardela y Alvarez y 'ls senyors García y Peña.

Si volen passar un bon rato, 'ls recomano aquesta obreta. Es una excelent medecina contra 'l mal humor.

De las comedias de 'n Palencia Carrera de *obstáculos*, *La Charra* y *El guardián de la casa* representadas aquesta senmana, ja n' hem parlat altrás ocasions.

Al Sr. Palencia no hi ha més que preguntarli:

—¿Quín día 'ns ne farà coneixe una de nova?

Respecte á la funció gastronómica-reformista del dilluns no vull dirne res, puig encare qu' entra de plé á plé en lo domini de la comedia, hi ha cosas que com deya Sancho: *peor es meneallas*.

Tant als que van anar á menjar lo dinar preparat per en Martin, com als que van anar á sentir los discursos dels reformistas, ¡bon profit los fassa!

LICEO.

Si haguessen vist sortir á l' Emilia Corsi 'l día del estreno de *I Puritani*, li haurían tingut llástima. No altre sentiment podia inspirar aquella nena de divuit anys, que sembla que 'n tinga setze y encare, ab sos posats més de colegiala que de prima donna.

Va cantar lo duo ab lo baix, qu' era 'l Sr. Visconti: la debutant apenas li arribava á la cintura. Ademès lo Sr. Visconti esforcava la véu y la véu de l' Emilia quedava mitj ofegada.

—«Aném, tornéula á acompanyar al colegi» deyan alguns.

Pero *amigo*, arriba 'l moment de la polaca, no hi ha ningú que la destorbi, y aquella criatura fins llavors temerosa y apocada, s' anima; embesteix ab seguretad y aplom las dificultats de que está sembrada aquella pessa, y arrastra al públich de tal manera que ressona en tot lo teatro un estrepitós aplauso. La polaca tingué de repetir-e.

Desde llavors, va creixent l' éxit de la debutant: en l' aria del acte segon fa gala de un sentiment exquisit; en lo magnífich duo del tercer, corona la seva reputació. Lo públich surtí encantat de aquella véu avuy jove, tendre, virginal encare, susceptible empero de major desarrollo, y unida ja á una escola esmeradíssima, á un istil correcte, á una afinació sorprendent, á una agilitat imponderable.

Filla la Corsi de un célebre tenor, que deixá aquí á Barcelona inmensas simpatías, es de la rassa dels artistas que fan carrera. En la representació de *I Puritani*, resultá l' heroína.

En Marconi, basta que siga un tenor notable,

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

que una las fassi anar! Ay Senyor! Y que costa avuy día de colocar las fillas, per guapas que siguin y per elegantas

per estar subjecte al apassionament dels més en sentit favorable ó advers, y també segons diuhen, á las malas arts de algun miserable, capás de dirli: «O afluixa la mosca ó 't destarotém.»

Descartém tals miserias y consigném sincerament que avuy Marconi es un dels quatre ó cinch tenors que figuran en primera línea. Té una véu de timbre agradabilíssim y de una extensió considerable. Posseheix ademés una gran abundancia de recursos. Si 's pert alguna vegada, es més que per res per l' afany de distingirse y de donar novetat á lo que canta. Si tinguésem alguna influencia ab ell, li diriam: «Canta tal com sentis, no t' esforsis, no busquis l' aplauso, y l' aplauso vindrá á trobarte.»

Proba de lo que dihém es l' éxit complert, ruidós, entussiasta que alcansá en la romana y 'l duo del acte tercer, ahont nos semblá veure 'l infinitament més expontáneo qu' en l' acte primer.

En Labán féu un Ricardo á tota conciencia, recullint los primers aplausos que 's deixaren sentir, en la cavatina.

En Visconti, no 's féu prou cárrech del seu paper, ni del carácter especial de la música de Bellini.

I pescatori di perle proporcioná una gran entrada lo diumenje á la tarde.

Ja vaig dirho que aquesta ópera sería una de aquellas que una vegada en lo cartell, no 's desenganxan tant facilment

Per dissapte s' anuncian *Los Hugonots*.

L' ópera predilecta dels filarmónichs barcelonins.

TIVOLI.

Mentres se prepara la representació del *Hermano Baltasar*, s' ha posat un ball nou titulat: *Bullicio de carnaval*.

Lo titol sol ja indica 'l género.

Y no dech dir res més sino que ha sigut rebut favorablement.

NOVEDATS.

El Comité de Salud pública, arreglo de un melodrama francés, degut á la ploma del Sr. Arús y Arderiu, es una producció interessant que 's desarrolla ab una gran claretat, sense confusions, ni maranyas. L' argument ab tot y ser senzill, ompla perfectament los cinch act's y 'l prólech de que consta la producció. Los incidents en que abunda, ja dramátichs, ja cómicsh, están tots en son degut lloch y apareixen molt ben desarrollats. De manera que ab tot y ser l' obra bastant llarga, no cansa may.

L' esperit del original es molt realista, segons tinch entès; pero 'l Sr. Arús ab gran habilitat ha sapigut convertir l' arreglo espanyol á la bona causa. Los mals republicans que abusan del seu poder, son reaccionaris disfressats que treballan per la destrucció de la República.

El Comité de Salud pública ha tingut molt bon éxit, y de segur donará entradas, si com es de creure, en las successivas representacions, alguns dels actors que l' interpretan, y que per altra part comprenen perfectament lo carácter dels respectius personatjes, se mostran una mica més segurs dels seus papers.

O á lo menos, si l' apuntador procura baixar la véu.

CATALUNYA.

Ab mot bon éxit se posá diumenje á la nit *El registro de la policia*, baix la direcció del Sr. Valero.

Tots los actors s' esmeraren en lo desempenyo de aquesta obra, una de las més populars que 's representan en nostres teatros

CIRCO EQUESTRE.

Al ocuparnos, no fa moltes senmanas, del estreno de *La gran via* en un teatro del passeig de Gracia, varem dir, poch més ó menos:

«Encara tenim esperansas de veure representada aquesta ditxosa obra á la Plassa de toros, al Circo equestre... y als claustros de la Catedral.» Donchs una part de la nostra profecia ja s' ha realitat. Dissapte va estrenarse la *Gran via* al Circo de la Plassa de Catalunya, y per cert que 'l públich s' ha pres la cosa tan bè que cada vespre acut á aplaudir las graciosas ocurrencias dels acróbatas *gran-vieros*.

Lo benefici del clown Spampani va ser una gresca contínua. La *corrida* del porch va divertir á la concurrencia d' una manera extraordinaria, y 'l beneficiat, á pesar de haver regalat un caball al públich, va anarse'n á caseta molt satisfet.

Entre 'ls últims *debuts* devém fer especial menció dels germans Cañadas, artistas de mérit excepcional que fa ja alguns anys varen donarse á coneixe en aquest mateix Circo. Lo temps los ha millorat, y avuy pot ben dirse que en los traballs que executan en la barra fixa, casi á flor de terra, no tenen rival. Lo senyor Romero Robledo al veure aquella barra 's quedaría fret; y aixó que don Paco 'n té molta.

Dintre de poch executarán los Cañadas traballs gimnástichs aéreos—que fins ara no 'n han pogut fer per no haver arribat los aparatos necessaris—y llavors *debutará* la seva germana, una hermosa noya tan notable pel seu mérit com per la seva bellesa.

Entre ells y l' éxit gran de *La gran-via*, qué 'n tindrà de alegría l' Alegría!

N. N. N.

PER L' INTERÉS.

A UNA DULCINEA.

Que tos llabis son coral
molts cops sento á dir ma Agnés;
que perlas brillants y bellas
son de ta boca las dents;

que pareixen los teus ulls
diamants més clars que 'ls estels
dels que en las nits més serenas
brillan en lo blau del cel;

y he sentit á dir que n' eran
filets d' or los teus cabells.

Mes qui aixó diu s' equivoca
nina mèva de plé á plé,
que no es vritat que tú tinguis
aquest tresor tan inmens,

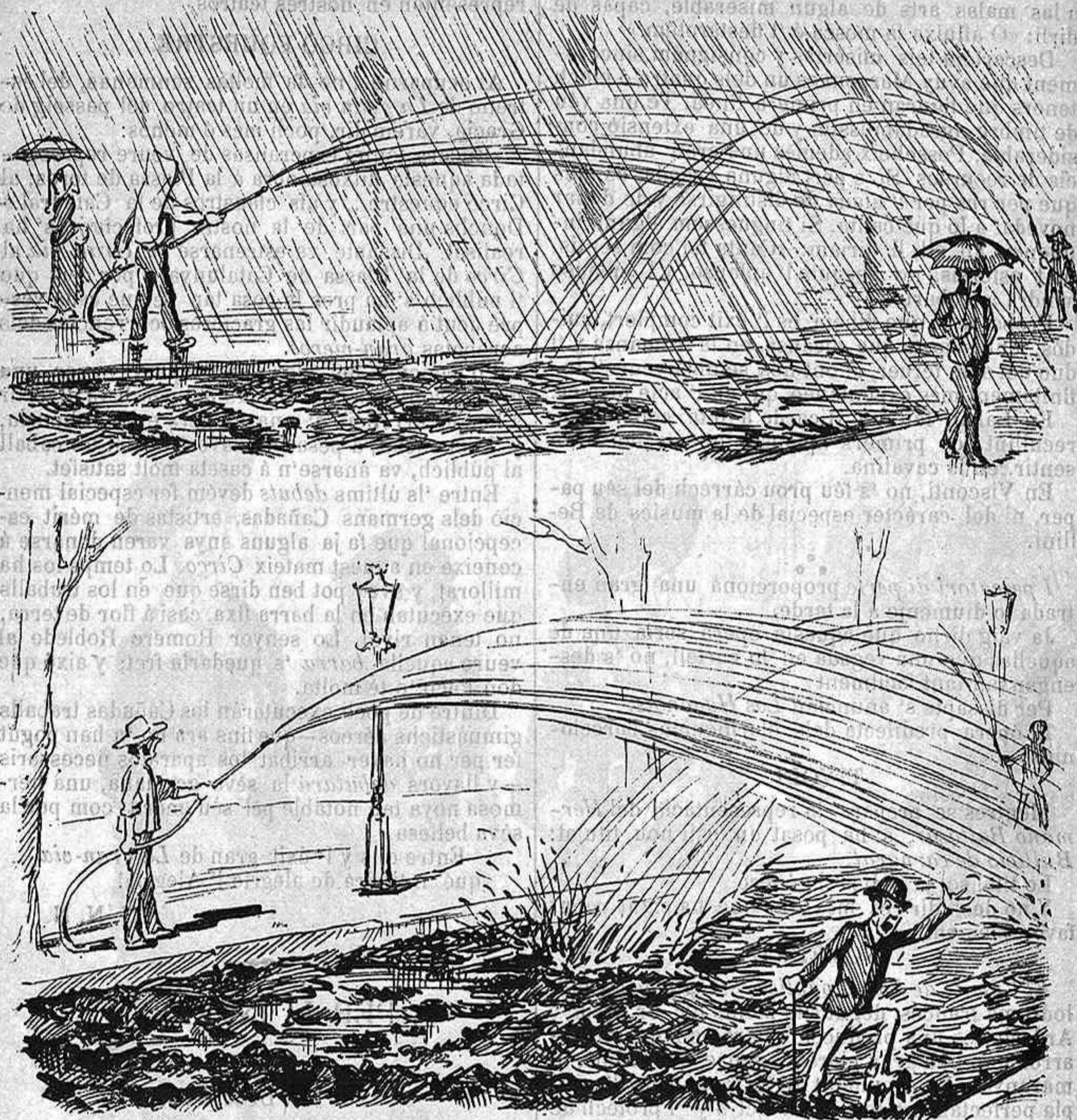
puig que qui 'm conega á mi
ha de compendre al moment
que sent de coral tos llabis
y perlas las tevas dents

y 'ls teus ulls diamants puríssims
y filets d' or tos cabells

ja la meytat de m' aymada
seria á ca 'l argenter.

C. DE BARRIL.

ANIMALIAS ADMINISTRATIVAS MUNICIPALS.

Una de dúgas: ó regan
quan plou á bots y á barrals,
ó quan hi ha tres pams de pols
perque hi haji forsa fanch.

LLIBRES.

Museo de la juventud.—Hem rebut los quaderns 5 al 8 inclusivé de aquesta notable publicació que dona á l'estampa la casa editorial Viuda de Joan Trilla, baix l'acertada direcció del señor Aranda y Sanjuan.

Tant lo text com los grabats se mantenen á la altura del primers quaderns.

Difficilment pot combinarse una publicació propia de noys y joves, tant instructiva y agradable.

HOJAS.—Colecció de poesías castellanas per D. Salvador Llanas Rabassa.—Ab un ardor y una decisió que demostran palpablement lo seu entusiasme, l'autor ha acomés una infinitat d'assumptos, desde 'ls més sérios fins als més có-

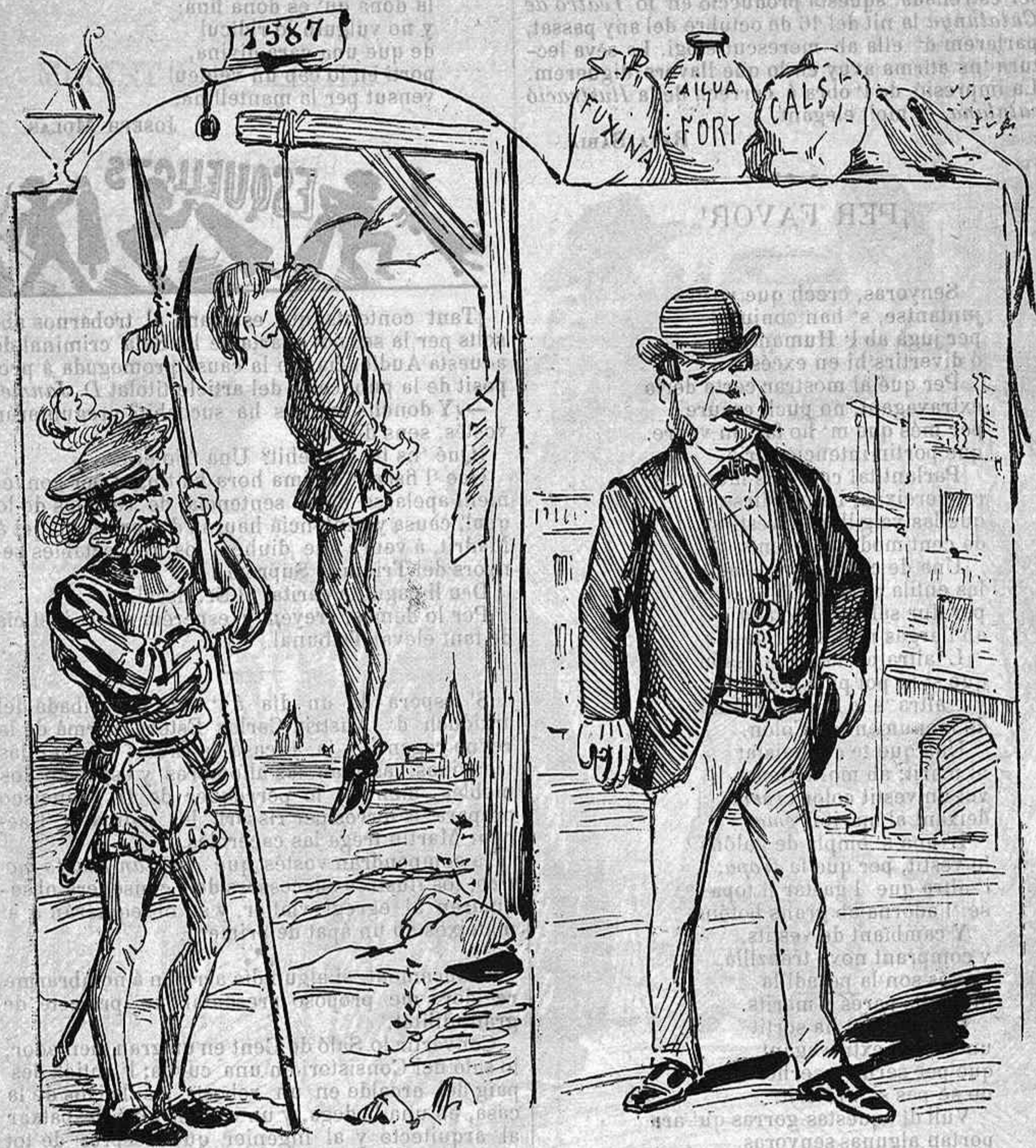
michs, polsant ab igual inspiració totas las cordas de la seva lira.

Lo tomo de que 'ns ocupém conté en sas dos-centas páginas, tres seccions: *Hojas verdes*, *hojas mustias* y *hojas secas*. En la primera 'l señor Llanas se revela un poeta festiu y epigramátich, d'humor y bona sombra: basta llegir las poesías *En el baño* y *Entre tinieblas* pera compendre la íntima amistad que l'autor té ab lo musa picaresca.

En las *Hojas mustias* cambia la decoració: aquella ploma enjogassada se torna seria y sentenciosa, y produheix composicions tan impregnadas de sentiment com *A una martir* y *¡Spes mea!*

Al llegir la tercera divisió, *Hojas secas*, hem pensat involuntariament ab lo inolvidable Bartrina. Lo señor Llanas Rabassa, si no l'iguala en perfecció, aspira á semblars'hi y ab lo que ve-

AVANTS Y ARA

En cert temps los tenders que feyan trampas eran per la justícia castigats: avuy día n'hi ha molts que 'ns envenenan, y viuen grassos, guapos y trempats.

yém tè grans disposicions pera conseguirho. L' autor del llibre *Hojas* es un poeta de debó: tè inspiraciò, sab observar, ha estudiat lo cor y versifica ab notable facilitat. No creyém equivocarnos pronosticantli que anirà lluny.

Precedeix al tomo un discret prólech degut á la ploma del senyor Golart, que sembla tan bon amich del autor, com inteligent en materias literarias.

ESCEPTICISMO.—Encara que firmat ab lo nom de *Aurelio de Rivemar*, aquesta obreta es filla, també del númen poétich del Sr. Llanas, autor del llibre *Hojas*.

Lo millor elogi que d' ella podem fer es dir que,

á més d' estar escrita en sonets, género literari dels més difícils, tè molta semblansa ab las *Hojas secas*, tercera secció de la obra de que 'ns hem ocupat anteriorment.

Felicitém de veras al Sr. Llanas Rabassa y no 'ns creyém obligats á animarlo, porque tenim la seguretad de que no necessita dels nostres estímuls pera prosseguir ab entusiasme decidit per lo camí que ha emprés.

Una circumstancia digna de notarse: las dugas obras del Sr. Llanas han sigut elegantíssimament impresas ab una pulcritut que fa molt honor al art tipogràfich mataroní y al establiment del Sr. Horta.

MALA HERBA.—Drama catalá, en quatre actes y en prosa de D. Francesch Ubach y Vinyeta.—Al ser estrenada aquesta producció en lo *Teatro de Catalunya* la nit del 16 de octubre del any passat, parlarem d' ella ab merescut elogi. La seva lectura 'ns afirma avuy en lo que llavors diguerem. La impresió de l'obra á carrech de la *Il·lustració catalana*, es molt elegant.

RATA SABIA.

¡PER FAVOR!...

Senyoras, crech que vostés juntantse, s' han conjurat per jugá ab l' Humanitat, ó divertirs'hi en excés.

Per qué al mostrar certa dèria extravagant, no puch creure per més que m' ho fassan veure, que portin intenció sèria.

Parlant tal com tals moments requereixen, bè pot dirse que las veig lluhí y vestirse de cent modos diferents.

Una de camas garrellas, las enfila alborotada per dur sabata escotada ab llargas mitjas vermel·las.

L' altra porta un polissón que s' hi pot pujá á caball, y l' altra 's fa 'l monyo á tall de monument de Colón.

Una que tè conquistat al marit, ab molta flema vol un vestit color crema deixant al marit *cremat*

L' una s' ompla de galóns lo vestit, per que fa *tropa*; l' altra que l gastar li topa se 'l adorna ab grans botóns

Y cambiant de vestits, y comprant nova trenzilla, vostés son la pesadilla de molts pares y marits.

Ultimament ha sortit una moda extravagant, que per serho y serho tant no sè pas si farà crit.

Vull dí aquestas gorras qu' ara portan algunas senyoras creyent estar seductoras ó que 'ls escau á la cara.

¡Y quín bunyol, viva Dèu! No veuen qu' es cosa impropia dú una gorra, que 's més propia per portarla algun nen seu?

Aquestas caras serranas que 'ls ha dat Dèu, tant encesas, no han de dur modas francesas haventhi de catalanas.

Si una dona es tant divina y tè 'l rostre d' angelet ¿per qué 'l vol portá 'l barret? ¿Que agafi la mantellina!

Y llavors veurá que 'ls qu' ara se la miran fredament, l' hi parlan de casament y de anarho á dí al seu pare.

Que si volen tenir sal y sandunga com se diu,

la mantellina es motiu perque 's vegi lo que val la dona qu' es dona fina; y no vulguin lo ridícul de que una cara divina, porti en lo cap un vehícul vensut per la mantellina.

JOSEPH MOLAS.

¡Tant contents qu' estavam, al trobarnos absolts per la secció quarta de la Sala criminal de aquesta Audiencia, en la causa promoguda á propòsit de la publicació del article titolat *D. Jaumet*—¿Y donchs que 'ls ha succehit? preguntarán vostés, sens dupte.

¿Qué 'ns ha succehit? Una friolera.

Que 'l fiscal á última hora ha tingut per convenient apelarse de la sentencia, de resultas de lo qual, causa y sentencia haurán de fer un viatjet á Madrit, á veure que diuen los respectables senyors del Tribunal Suprem.

Dèu li pagui la caritat al Sr. fiscal.

Per lo demès, creyém y esperém en la justicia de tant elevat Tribunal.

S' espera de un día á l' altre la arribada del arxiduch d' Austria Carlos Esteve, germá de la reyna regent, y ja á casa la Ciutat treuen las trenyinas, assótan las alfombras y espolsan los mobles, mentres lo perruquer de D. Francisco prepara 'ls ferros per rissarli las patillas y 'l senyor Martin frega las cacerolas.

Ja compendrán vostés que *con tan fausto motivo*, los ilustres successors dels consellers obsequiarán al egregi viatjer, y s' obsequiarán á sí mateixos ab un ápat de primera.

Francament, si algun día arriban á nombrarme regidor, me propono presentar un projecte de gran utilitat.

Convertir lo Saló de Cent en un gran menjador; lo saló del Consistori en una cuyna; l' antich despaig del arcalde en un rebost; los baixos de la casa, en una bodega, y un cop fet aixó despatxar al arquitecto y al ingenier que després de tot serveixen de bèn poca cosa, y nombrar un cos facultatiu de becos qu' estigan á l' altura de tots los adelantos culinarios.

Me sembla que fentho aixis, los ápats que 's fan á expensas de la ciutat, estarian més bèn servits y sortirían més baratos.

Lo zelós administrador de Correus, Sr. Fernández Duro, al despedirse per Cádiz ahont va destinat, ha tingut l' amabilitat d' enviarme targeta.

Ja ho veuen: un *duro* que teniam y 'l govern se 'l emporta.

¡Quan un home está de sórt!...

La sórt y la protecció divina son segurament las dos rodas del vehícul de la fortuna.

Lo rich capitalista D. Manuel Girona desde que s' ha emprés la construcció de la fatxada de la Catedral, pot dir que totas l' hi ponen.

MIRANT LAS LLISTAS.

(Dibuix de J. Llovera.)

—¡Que de qué! Si aquest 6 fos un 3, y aquest 9 fos un 7 y aquest 8 fos un 4... hauríam tret sis duros.

Tant, que últimament, no satisfet lo govern ab concedirli una gran créu, acaba de conferirli 'l càrrech de comissari regi de l' Exposició de Barcelona.

Y á propòsit.

S' han publicat ja 'ls planos de la citada Exposició, en los quals á més de café, restaurant, y altrás dependencias, hi ha palacios, galerías y tinglados.

Pero trobo que hi falta una cosa indispensable, sobre tot després del nombrament del Comissari regi.

Sr. Rogent ¿vol captarse la bona voluntat del Sr. Girona?

Donchs no perdi moment, projecti un estanch.

Un metje de l' Australia ha publicat un anunci curiós.

Diu aixís:

«Me comprometo á satisfere la meytat del gastos del enterro, sempre que no logri restablir la salut dels que acudin als recursos de la mèva ciencia.»

Ara no falta sinó que aquest oferiment dels metjes se neutralisi per un altre oferiment dels encarregats de las pompas fúnebres.

Los quals podran publicar també un anunci, que digui aixís, poch més á menos:

«Als metjes que 'ns proporcionin parroquians, se 'ls abonará un cinquanta per cent, dels gastos del enterro.»

Ja hi ha qui s' ocupa en aplicar lo sistema decimal á la divisió del temps.

Un professor nort-americaná proposa dividir lo día en deu horas, l' hora en cent minuts y 'l minut en cent segons.

Lo pensament es molt senzill y molt práctic.

De aquest modo desapareix la distinció de las horas del día ab las de la nit, y ab una xifra no més pot precisarse l' hora exacta.

Apart de que aquesta innovació de moment faria la fortuna dels rellotjers.

Pero es precis ser radical y no contentarse ab tant poca cosa.

Ab tant que s' ha fet á la terra per difundir lo sistema métrich decimal, ningú s' ha recordat de imposarlo á las esferas celestials.

Y jo tinch un atach de nervis, cada any, quan lo calendari indica que 'l sol ha entrat en *Libra*.

No hi ha més, si 'l Sol entra en *lliura* que pagui la multa per Sol que siga.

A veure si aixís li ensenyarán á entrar en los 400 grams.

¿De qué serveixen los facultatius del Ajuntament, que desempenyan cárrech y cobran sou en las oficinas municipals?

Dich aixó, perque es molt xocant que cada vegada que s' ha d' empendre alguna obra pública, com per exemple la urbanisació de la Plassa de Catalunya, l' adorno de las Ramblas, la restauració del Saló de Cent, etc., etc., s' obra un concurs y s' ofereixen premis més ó menos quantiosos, com si 'ls arquitectos y ls ingeniers del municipi, fossen incapassos ells de presentar un projecte propi y adequat.

Acabo de dir que s' obra un concurs pèl gust de dirho, ja que no pocas vegadas fins se prescindeix de aquest requisit, conforme acaba de ferse ara mateix al tractarse de la urbanisació de la Rambla de Catalunya, que ab tot y ser un treball més propi de un ingenier que de ningú més, ha sigut confiat á un arquitecto de fora de la casa.

Una de dos: ó als facultatius empleats y á sou del municipi se 'ls considera ineptes, y en aquest cas es inútil sostenirlos, ó á ells únicament deurían confiarse las obras totes de la ciutat, y en especial aquellas, com la urbanisació de una Rambla, que no reunint un carácter artístich especial, están per sí mateixas fora de concurs.

¿Es que l' Ajuntament no sab que ferse dels quartos?

Hem vist ab gust que s' havían despenjat de las parets del vestibul del Teatro Principal, los planos del Hospici dels escriptors que tant mal efecte feyan, segons varem tenir ocasió de dir, en un dels nostres passats números.

Ara no falta sino que s' hi fixin los documents que allí mateix demanavam, ó sigan:

Una llista dels socios que actualment forman part de la Associació.

Un estat dels fondos recaudats fins ara

Y un' altre estat de la inversió que han tingut.

Heráldica municipal.

Forman l' escut de Barcelona, dugas creus y las quatre barras catalanas repetidas, total vuit barras.

L' escut es antiquíssim; pero 'l que vá inven-

tarlo, fòs qui fòs demostrá un gran esperit de previsió, de tal manera que pot dirse casi que entreveya la Barcelona dels nostres dias.

Las creus representan las que la Ciutat porta á l' espatlla.

En quant á las barras.... Casi no hi ha que dirho: la gran barra dels seus administradors.

En la mampara del despaig de D. Francisco de Paula hi ha una placa que diu, que l' Arcalde dona audiencia tots los dilluns á la tarde.

Pero succeheix que la major part dels dilluns, las personas que s' esperan en lo banch de la paciencia, quedan ab un pam de nas. Lo porter exclama:

— Sa excelencia no reb.

Y en paus ab la pubilla.

La frasse del porter no es del tot exacta.

Podría dir que 'l ciudadá benemérit no reb los dilluns, pero hi ha un' altre dia de la senmana en que reb sempre.

Los divendres.

¡Vaya si reb!... Las pallissas de l' *Esquilla*.

Los estanquers están desesperats.

Lo *Banch d' Espanya*, segons sembla, 'ls obliga á fer sacas considerables, y no 'ls abona sino ab gran retrás, lo premi de las ventas.

No estará content lo *Banch d' Espanya* en fer tot lo posible per desvesar als espanyols del vici de fumar, qu' ara tracta de desvesar als estanquers del vici de vendre tabaco.

L' Audiencia de Huesca ha condemnat á un taberner, á un any y un dia de presó correccional, per vendre mám adulterat.

¿Sentiu taberners... *adúlteros*?

Y á propósit:

— Los vins tenen malalties com las personas, deya un culliter, y es precis medicarlos.

— No me 'n parli, responia un taberner: per xò jo empleo un sistema molt económic y de grans resultats: generalment los vins tenen massa forsa... ¿sab?... y com que podrían agafar un atach de feridura, los batejo.

— Ah, vamos... Vosté es partidari del sistema *hidroterápich*.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ex-po-si-ci-ò*.
2. ID. 2.ª—*Be-net*.
3. MUDANSA.—*Mota—Sota—Tota—Nota—Pota—Bota*.
4. ANAGRAMA.—*Colassa—Cassola*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Castelltersol*.
6. LOGOGRIFO NUMÉRIC.—*Aymerich*.
7. CONVERSA.—*Petra*.
8. GEROGLÍFICH.—*Per rubinéns á Rubi*.

LIBRERÍA ESPANYOLA
 Rambla del Mitj, n.º 20
 BARCELONA

OBRA NUEVA

AMAURY

POR

ALEJANDRO DUMAS

1 tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

OBRA NUEVA

LA LINDA MARGARITA

POR

PAUL DE KOCK

1 tomo en 8.º cubierta al cromo, 1 peseta.

LA TIERRA, de E. Zola, 2 tomos en 8.º, Pesetas 6.

EL EXCOMULGADO

6

LAS BODAS DE UN PRESBITERO

POR

H. ARDIETA

1 tomo en 8.º de 296 páginas, Ptas. 3.

CARLOS MARX

EL CAPITAL

RESUMIDO Y ACOMPAÑADO DE UN

ESTUDIO SOBRE EL SOCIALISMO CIENTÍFICO

POR

GABRIEL DEVILLE

1 tomo de 263 páginas, Ptas. 4.

CUENTOS

DICHOS, ANÉCDOTAS

Y

MODISMOS ARAGONESES

QUE DA Á LA ESTAMPA

UN SOLDADO VIEJO

NATURAL DE BORJA.

2 tomos en 8.º, Ptas. 3.

DIÁLOGOS DE SALON

POR

D. FERNANDO MARTINEZ PEDROSA

4 tomos en 8.º, Ptas. 4.

ALGO.

Coleccion de poesias originales de D. JOAQUIN M.ª BARTRINA. Ilustrad a por José Luis Pellicer, 1 tomo en 8.º, Ptas. 3.

NOVEDAD

ALMANAQUE DE LA ILUSTRACION

PARA 1888

1 tomo en 4.º cubierta al cromo, Pesetas 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 vals pel certificat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgan rebaixas.

XARADAS.

I.

Consonant es ma primera;
la segona, musical;
altra nota es la tercera
y es quart-girat mineral.
Prima es contraria a segona;
quart-una en una montanya,
y veuràs si acàs tens manya
qu' es nom d' home mon Total.

LL. BARCO.

II.

D. Tersa-prima Primera-dos.

Carrer de Tres girat-segon.

Total.

Aquí tenen eixa carta
dirigida á un mèu amich,
que se está en una ciutat
que es també cap de partit.

UN SARRALENCH.

ANAGRAMA.

—Mira Pau, la Tot com tot
las monjetas per sopar.
—Si, ja ho veig y tot lo grà
lo tot dintre de aquell pot.

PICIO ADAM Y C.^a

MUDANSA.

Vaig aná un día á la Tot
ab un qu' es cosí total,
y 's tot mal, sent allá dalt
lo total ficant á un sot.

UN INPELIS.

TRENCA-CLOSCAS.

DE CALS FES LLET.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una població catalana.

UN CALAVERA:

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 9.—Vocal.
- 3 9.—Nota musical.
- 2 4 9.—Animal de ploma.
- 3 2 3 9.—Nom de dona.
- 3 3 4 8 9.—Astre.
- 1 2 3 2 5 9.—Nom de dona.
- 6 9 3 6 7 8 9.— " " "
- 1 2 3 2 5 6 7 9.—República americana.
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
- 1 9 3 7 8 7 1 2.— " " home.
- 1 9 5 7 3 3 9.—Utensili d' hospital.
- 1 9 5 7 3 2.—Nom d' home.
- 1 2 3 2 8.—Passeig de Barcelona.
- 5 4 3 9.—Animal quadrúpedo.
- 9 8 9.—Nom de dona.
- 5 7.—Nota musical.
- 1.—Consonant.

SEMI-CATALÁ.

CONVERSA.

En un café:

- Mosso... mosso...
- Voy, home, voy.
- Depressa que tinch set.
- Esperi un moment si es servit.
- Si no vè me 'n vaig.
- Vaja, diga ¿qué vol pendre?
- Entre 'ls dos ho hem dit.

JACINTO GUINOVRT.

GEROGLIFICH.

×

K I I I I K
T R A I

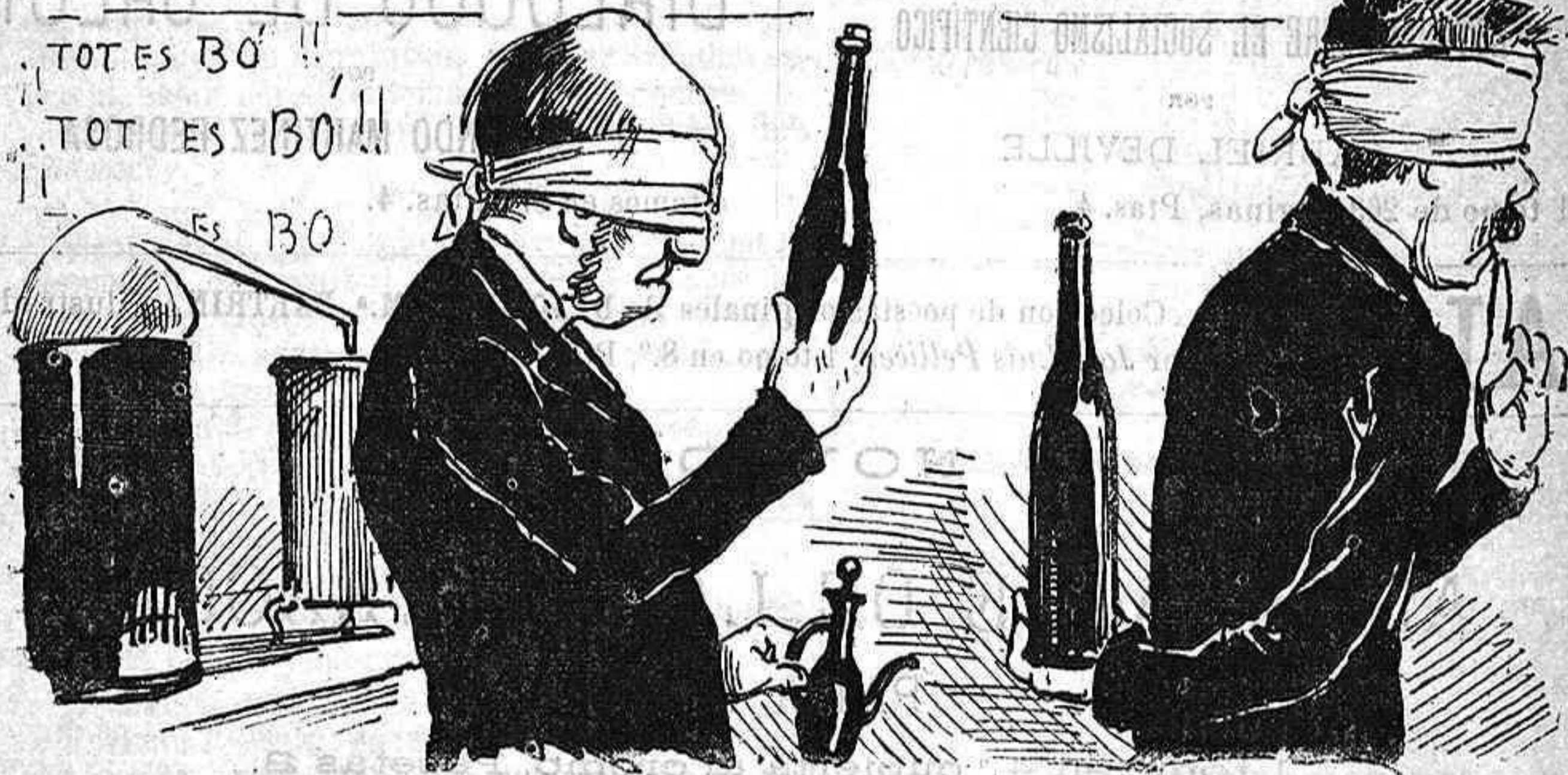
r e

A. GIBERT.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

LABORATORI QUÍMIC MUNICIPAL

TOT ES BÓ !!

TOT ES BÓ !!

Es BÓ.

Pèls análissis que 'n surten,
ja 's pot bèn dir de segur
que han de ferlos á las foscas
ò bè ab una vena als ulls.